

ΡΟΥΠΕΛ-Μια οικογενειακή ιστορία

Μέχρι πριν λίγο καιρό δεν ήξερα τίποτα για το Ρούπελ. Ούτε τι ήταν, ούτε τι συνέβη εκεί. Όταν όμως άρχισα να μαθαίνω μερικά πράγματα γι' αυτά τα φοβερά οχυρά, όπου οι πολεμιστές μας εμπόδισαν με γενναιότητα τους Γερμανούς να μπουν στο ελληνικό έδαφος, ήθελα να ακούσω κι άλλα. Έτσι ρώτησα τον πατέρα μου. Αυτός μου έδειξε κάποιες φωτογραφίες από το Διαδίκτυο. Ιδιαίτερη εντύπωση μου έκανε ο τρόπος που ήταν χτισμένα τα οχυρά, τα οποία ήταν υπόγεια, στενά και φτιαγμένα με πολλή τέχνη. Στη συνέχεια μου είπε να ρωτήσω και τον παππού μου, που ήξερε πολλά για το Ρούπελ.

Έτσι, μια μέρα που πήγαμε στο σπίτι του, μας είπε ότι ο πατέρας του, δηλαδή ο προπάππος μου, ήταν αστυνομικός σ' ένα χωριό κοντά στα οχυρά. Την προηγούμενη ημέρα από την επίθεση των Γερμανών, αυτός είχε μεταφέρει γράμματα για τους στρατιώτες στα οχυρά. Επειδή όμως τον έπιασε η νύχτα αναγκάστηκε να κοιμηθεί εκεί το βράδυ. Νωρίς το πρωί, ετοιμάστηκε για να φύγει με το μουλάρι του. Τότε ακούστηκαν πυροβολισμοί και κανονιές. Οι Γερμανοί είχαν αρχίσει την επίθεση. Οι Έλληνες όμως δεν ήταν ακόμη έτοιμοι για μάχη, καθώς είχαν μόλις ξυπνήσει. Έτσι, ο υπεύθυνος αξιωματικός ζήτησε δύο άνδρες να καθυστερήσουν τους Γερμανούς. Ο προπάππος μου, που ήταν έτοιμος με το πιστόλι στην τσέπη, ζήτησε να πάει αυτός. Αφού πήρε και το πιστόλι του αξιωματικού, πήγε μαζί μ' έναν άλλο στρατιώτη να αντιμετωπίσουν τους Γερμανούς. Έτρεχαν από δέντρο σε δέντρο πυροβολώντας συνέχεια, έτσι ώστε οι Γερμανοί να έχουν την εντύπωση ότι είχαν μπροστά τους πολλούς Έλληνες. Όλο αυτό κράτησε μισή ώρα, έως ότου ετοιμάστηκαν οι στρατιώτες. Έπειτα ο προπάππος μου, επέστρεψε στο οχυρό, πήρε το μουλάρι του και πήγε στο σπίτι του σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.

Τις επόμενες μέρες οι Έλληνες πολέμησαν με γενναιότητα τους Γερμανούς και δεν τους επέτρεψαν να περάσουν τα σύνορα της πατρίδας μας. Αναγκάστηκαν όμως να παραδοθούν όταν οι Γερμανοί τους περικύκλωσαν, περνώντας μέσα από την Γιουγκοσλαβία. Κανείς δεν ήξερε τίποτα για τη συμμετοχή στη μάχη του προπάππου μου, Πάνου Μητσόπουλου, καθώς ο ίδιος δε μίλησε σε κανέναν. Μετά τον πόλεμο όμως, ο Ελληνικός Στρατός του έδωσε το «**Αργυρούν Αριστείον Ανδρείας**» για τη γενναιότητα που έδειξε. Τότε μόνο μαθεύτηκε η ιστορία του. Ο παππούς μου στη συνέχεια μου έδειξε το παράσημο αυτό κι ένιωσα περήφανη για τον ήρωα προπάππου μου.

**Χρυσούλα Μητσοπούλου, Ε' Δημοτικού,
Εκπαιδευτήρια Ελπίδα**